

A Győri Ítéltábla, mint harmadfokú bíróság Győrt, a 2018. évi június hó 27. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta a következő

v é g z é s t :

A lopás büntette és más bűncselekmények miatt **vádlt neve** ellen indult büntetőügyben a **Veszprémi Törvényszék** 2017. december 5. napján kihirdetett 3.Bf.461/2017/3. számú ítéletét *helybenhagyja*.

A harmadfokú eljárás során 7.980 (hétezer-kilencszáznyolcvan) Ft bűnügyi költség merült fel, amelyet a vádlott köteles megfizetni.

I n d o k o l á s :

Az első fokon eljáró Veszprémi Járásbíróság 2017. április 11. napján kihirdetett 13.B.366/2015/33. számú ítéletében **vádlt neve** vádlottat bűnösnek mondta ki lopás büntetésében (Btk. 370. § (1) bekezdés, (2) bekezdés bb.) bc.) alpont, (4) bekezdés b.) pont), társtettesként elkövetett lopás büntetésében (Btk. 370. § (1) bekezdés, (2) bekezdés bb.) alpont, (4) bekezdés b.) pont), 3 rb. lopás büntetésében (Btk. 370. § (1) bekezdés, (2) bekezdés bb.) bc.) alpont, (3) bekezdés b.) pont, ba.) alpont), társtettesként elkövetett lopás vétségében (Btk. 370. § (1) bekezdés, (2) bekezdés bc.) alpont), valamint társtettesként elkövetett lopás büntetésének kísérletében (Btk. 370. § (1) bekezdés, (2) bekezdés bb.) alpont, (4) bekezdés b.) pont).

Ezért a vádlottat halmazati büntetésül 2 év 6 hónap börtön fokozatú szabadságvesztésre, 1 év közúti járművezetéstől eltiltásra, mellékbüntetésül 3 év közügyektől eltiltásra ítélte. A szabadságvesztésbe beszámítani rendelte a vádlott által előzetes fogvatartásban töltött időt. Megállapította, hogy a vádlott legkorábban a szabadságvesztés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra. A magánfelek által előterjesztett polgári jogi igényeket érdemben elbírált, a vádlottal szemben 598.360,- Ft erejéig vagyonekobzást rendelt el, rendelkezett továbbá az eljárás során lefoglalt bűnjelekről, valamint az eljárás során felmerült bűnügyi költség viseléséről.

Az elsőfokú ítélet ellen az ügyész a vádlott terhére, a kiszabott büntetés súlyosítása érdekében, a vádlott és a védője a vádlott által tagadott cselekmények vonatkozásában felmentés, egyebekben enyhítés érdekében jelentettek be fellebbezést.

A **Veszprémi Törvényszék**, mint másodfokú bíróság a 2017. december 13. napján kihirdetett 3.Bf.461/2017/3. számú ítéletével a járásbíróság ítéletét megváltoztatta, a vádlottat a társtettesként elkövetett lopás vétsége (Btk. 370. § (1) bekezdés, (2) bekezdés b.) pont, bc.) alpont) miatt emelt

vád alól felmentette. A lopással elkövetett tulajdon elleni szabálysértés miatti eljárást megszüntette. Egyebekben helybenhagyta az elsőfokú ítéletet azzal, hogy helyesbítette a vádlott ítéletben feltüntetett személyi igazolványának számát és édesanyja nevét, illetve kötelezte a vádlottat a másodfokú eljárásban felmerült büntügyi költség megfizetésére.

A törvényszék ítélete ellen a vádlott és védője enyhítés érdekében jelentett be fellebbezést.

A Győri Fellebbviteli Főügyészség BF.106/2017/4-I. számú átiratában kifejtette, hogy az ügyben eljáró bíróságok az eljárási szabályoknak megfelelően folytatták le az első- és a másodfokú eljárást. Álláspontja szerint a másodfokú bíróság által pontosított tényállás megalapozott, és a törvényszék az indokolási kötelezettségének is eleget tett. Rögzítette továbbá, hogy a másodfokú bíróság a vádlott bűnösségére okszerű következtetést vont le, a bűncselekmények minősítése is helytálló.

A büntetés kiszabása körében további súlyosító körülményként indítványozta figyelembe venni a mozgó bűnözést, és azt a tényt, hogy a vádlott több cselekménye is többszörösen, egyidejűleg üzletszerűen és dolog elleni erőszakkal elkövettként is minősül. A kiszabott büntetést méltányosnak tartotta, annak enyhítésére nem látott lehetőséget. Így, mivel a bíróság egyéb rendelkezései is törvényesek, a **Veszprémi Törvényszék** ítéletének helybenhagyását indítványozta.

A vádlott védője a harmadfokú nyilvános ülésen a büntetés enyhítését kérte, amelyet a vádlott személyi körülményeivel indokolt. Hivatkozott arra, hogy védence egy gyermeket nevel, aki tartósan beteg, illetve a vádlott élettársa veszélyeztetett terhes, ikreket vár. Kihangsúlyozta az időmúlást is, mivel az elsőfokú ítélet óta is hosszú idő telt el, ami a vádlott terhére nem róható.

A főügyészség képviselője a harmadfokú nyilvános ülésen fenntartotta az átiratban foglaltakat, kiemelte, hogy a vádlott cselekményei túlnyomórészt kétszeresen is minősülnek, a dolog elleni erőszak mellett az üzletszerűség is megállapítható, továbbá a vádlott mozgó bűnözőnek tekinthető. Utalt arra, hogy a vádlott megbánó magatartása súlytalan, az eltelt idő alatt egyik sértettnek sem szolgáltatott kártérítést. Összességében a másodfokú bíróság ítéletének helybenhagyását indítványozta.

A vádlott az utolsó szó jogán csatlakozott a védőjéhez, kiemelte, hogy jelenleg is dolgozik, alkalmi munkát végez, és nem szeretné azt az életet folytatni, amit eddig csinált.

A másodfokon eljáró **Veszprémi Törvényszék** a vádlottat az ellene társtettesként elkövetett lopás vétsége (Btk. 370. § (1) bekezdés, (2) bekezdés b.) pont, bc.) alpont) miatt emelt vád alól felmentette, ezért a Be. 386. § (1) bekezdés c.) pontja alapján megnyílt a joghatályos másodfellebbezés lehetősége. Erre tekintettel az ítélőtábla, mint harmadfokú bíróság a Be. 387. § (1) bekezdése értelmében az első- és másodfokú bíróság eljárását és a fellebbezéssel támadott másodfokú ítéletet a Be. 393. § (2) bekezdése alapján nyilvános ülésen felülbírált. A felülbírálat kiterjedt arra, hogy az eljáró bíróságok az eljárási szabályokat megtartották-e és a másodfokú bíróság ítélete megalapozott-e. Ennek során megállapította, hogy az eljáró bíróságok a büntetőeljárási törvényben írt rendelkezéseknek megfelelően folytatták le a bizonyítást, olyan eljárási hibát, hiányosságot, amely az érdemi felülbírálat akadályát képezhette volna, az ítélőtábla sem az elsőfokú, sem a másodfokú bíróság eljárásában nem észlelt.

A harmadfokú bíróság a Be. 388. § (1) bekezdése értelmében a harmadfokú bíróság a határozatát arra a tényállásra alapítja, amelynek alapján a másodfokú bíróság a megtámadott ítéletét meghozta. A Be. 388. § (2) bekezdése szerint ha ez a tényállás megalapozatlan, és a helyes tényállás az iratok

alapján megállapítható, vagy a helytelen ténybeli következtetés az iratok alapján kiküszöbölhető, a harmadfokú bíróság a tényállást hivatalból kiegészítheti vagy helyesbítheti, a harmadfokú bírósági eljárásban azonban nincs helye bizonyításnak.

E törvényi rendelkezések által meghatározott keretek között vizsgálta meg az ítéletábra a másodfokú bíróság által irányadónak tekintett tényállást, és megállapította, hogy helyesen járt el a törvényszék, amikor az elsőfokú bíróság ítéletét megalapozottnak találta. Helytállóan rögzítette, hogy az elsőfokú bíróság az eljárási szabályokat megtartotta, az általa lefolytatott bizonyítás törvényes volt, valamint a megállapított tényállás a beszerzett bizonyítékokkal összeegyeztethető, az a logika szabályainak megfelelően értékelt bizonyítékokon nyugszik.

A törvényszék a másodfokú felülbírálat során valamennyi tényállási pont vonatkozásában részletesen vizsgálta az elsőfokú bíróság által megállapított ítéleti tényállást, és a járásbíróság bizonyítékértékelő tevékenységét is. Ennek eredményeként helyénvalóan állapította meg, hogy a járásbíróság által rögzített tényállás túlnyomórészt megalapozott, és törvényesen járt el akkor is, amikor az elsőfokú ítéleti tényállást a Be. 352. § (1) bekezdés a) pontjában foglaltak szerint az iratok tartalma alapján kis mértékben pontosította azzal, hogy a vádlott által eltartott gyermek tartósan beteg, évente felülvizsgálatra szoruló daganatos megbetegedésben szenved, illetve helyesen ismerte fel azt is, hogy az elsőfokú bíróság a vádlott édesanyja nevének, valamint személyi igazolvány számának rögzítésekor elírást vétett.

Az elsőfokú bíróság az ítéletábra értékelése szerint is az ügyben beszerzett valamennyi bizonyítékot megvizsgálta, azokat azonos szempontok szerint, a logika szabályainak megfelelően értékelte, ténymegállapításai, a bizonyítékokból levont következtetései teljes mértékben okszerűek. A járásbíróság valamennyi tényállási pont esetében részletesen elemezte a rendelkezésre álló bizonyítékokat, az 1., 2., 3. és 4. tényállási pontokban írt cselekmények elkövetését beismerő vádlott vallomása mellé felsorakoztatta azokat a személyi és tárgyi bizonyítékokat, tanúvallomásokat, a házkutatások és a lefoglalások során készült okiratokat, valamint a fényképmellékleteket, amelyek alapján az ítéleti tényállás kétséget kizáróan megállapítható.

Az elsőfokú bíróság az ítéleti tényállás 5. és 6. pontjában írt cselekményekkel összefüggésben kiemelten foglalkozott a vádlotti védekezéssel. A vádlott tagadta e tényállási pontok kapcsán a terhére rótt bűncselekmények elkövetését, ehhez képest a járásbíróság kimerítően elemezte és egymással is egybevetette azokat a bizonyítékokat, a sértetti előadásokat, az ügyben érdektelennek tekinthető tanú 12 tanú vallomásait, valamint a rendelkezésre álló fényképfelvételeket, illetve 6. tényállási pont kapcsán a bűncselekmény helyszínén megtalált kesztyűről rögzített DNS mintát, amely a vádlotti védekezést cáfolják. E bizonyítékok részletes bemutatásával, egymásra épülő értékelésével olyan meggyőző érvrendszert alkotott, amely mentén nyomon követhető, hogy a vádlott tagadó vallomása ellenére a bűnössége kétséget kizáróan megállapítható.

A.A. sértett az eljárás során következetesen vallotta, hogy a neki bemutatott, tanú 12 által a vádlott részéről neki eladásra felkínált porcelánokról készített fényképen felismert egy, a tőle is eltulajdonított vázával típusra azonos virágmintás vázát. Emellett csatolta a tőle eltulajdonított hecsedli mintás hamutartóról készült fényképet, amelyet megtekintve viszont tanú 12 nyilatkozott úgy, hogy látott olyat a vádlott által értékesíteni szándékozott porcelánok között. Ehhez képest értékelte a járásbíróság azt is, hogy az 1. tényállási pontban érintett sértett 2 sértettől is ugyanilyen vázát tulajdonított el a vádlott, tanú 4 tanú pedig azt vallotta, hogy lehetséges, hogy két ilyen festett rózsamintás váza is volt az eladásra felkínált porcelánok között. Mindezen bizonyítékok alapján az elsőfokú bíróság helytállóan vont következtetést az 5. tényállási pontot érintően a vádlott

bűnösségére, és nem vitatható az a megállapítása sem, hogy az 1. és 5. pontban írt bűncselekmények helyszínei szinte szomszédos települések, a vádlottnak mindkét helyszínen volt helyismerete, a bűncselekményeket azonos módszerrel követték el és mindkét helyen az eltulajdonított tárgyak szinte kizárólag herendi porcelánok voltak, amely körülmények szintén a vádlott bűnössége irányába mutatnak.

A 6. tényállási pont vonatkozásában objektív bizonyíték áll rendelkezésre, ugyanis a bűncselekmény helyszínén megtalált kesztyűn **vádltott neve** vádlott DNS-ét azonosították. Emellett az elkövetőket tetten érő **B.B.** tanú az egyik elkövetőről részletes személyleírást adott, amely pontosan megegyezik a vádlott egyes tulajdonságaival. Mindezen bizonyítékok alapján pedig okszerű volt az elsőfokú bíróság következtetése, hogy a vádlott volt az e pontban írt bűncselekmény egyik elkövetője.

Mindezek alapján megállapítható, hogy az elsőfokú bíróság a bizonyítékokat elemző, értékelő tevékenységét mindegyik tényállási pont kapcsán külön-külön elvégezte, folyamatosan bemutatta az egymást igazoló vagy kizáró bizonyítékokat, iratellenes megállapítást, hiányosságot, logikai hibát - egyetértve a másodfokú bírósággal - az ítéletábra sem talált az elsőfokú bíróság bizonyítékértékelésében.

Törvényesen járt el a másodfokú bíróság akkor is, amikor a 4. tényállási pont vonatkozásában a vádlottat a Btk. 370. § (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés b.) pont bc.) alpontja szerint minősülő társtettesként elkövetett lopás vétsége miatt emelt vád alól a Be. 331. § (1) bekezdése alapján a Be. 6. § (3) bekezdés a.) pontjában írt okból, bűncselekmény hiányában felmentette. Helyesen rögzítette a másodfokú bíróság, hogy e cselekménnyel összefüggésben az üzletszerű elkövetés megállapításához szükséges rendszeres haszonszerzésre törekvés a vádlott vonatkozásában nem állapítható meg. Ezt a cselekményt a vádlott 2015. január 9. napján követte el, míg a jelen eljárásban terhére rótt további vagyon elleni bűncselekményeket jóval korábban, 2013. augusztus 3., 2014. február 23., február 25., április 11. és június 25. napján valósította meg. A vádlott erkölcsi bizonyítványa alapján ugyan megállapítható, hogy vele szemben vagyon elleni bűncselekmények miatt további eljárások is folyamatban vannak, azonban az ott vizsgált cselekmények elkövetésének időpontjai szintén távol esnek a 4. tényállási pontban írt cselekmény elkövetésének időpontjától. Mindezekre tekintettel az ítéletábra egyetértett a másodfokú bíróság álláspontjával, amely szerint nem vonható le olyan következtetés, hogy a vádlott 2014. év végén, 2015. év elején anyagi haszonszerzésre törekedve rendszeresen követett el vagyon elleni bűncselekményeket. Ennélfogva vonatkozásában a 2015. január 9. napján megvalósított cselekménye kapcsán az üzletszerűség, mint minősítő körülmény megállapítására nincs lehetőség.

Mindezek alapján egyetértett az ítéletábra a másodfokú bírósággal abban, hogy ennek következtében a vádlott cselekménye az elkövetési értékre is figyelemmel a szabálysértésekről szóló 2012. évi II. törvény 177. § (1) bekezdés a) pontja szerinti tulajdon elleni szabálysértésnek minősül, és helyesnek tartotta a másodfokú bíróság azon megállapítását is, hogy ezen szabálysértés miatt elévülés okán a vádlott már nem vonható felelősségre. Ezen jogi indokok alapján a **Veszprémi Törvényszék** a törvénynek megfelelően rendelkezett akkor, amikor a lopással elkövetett tulajdon elleni szabálysértés miatt indult eljárást megszüntette.

A vádlott terhére rótt további bűncselekmények esetében azonban helyénvalóan rögzítette a másodfokú bíróság, hogy eltérő tényállás megállapítására, és így a vádlott felmentésére csak a bizonyítékok felülmérlegelésével kerülhetett volna sor, amely a büntetőeljárás törvény értelmében kizárt.

A másodfokú bíróság határozatának alapját képező tényállás teljes mértékig megalapozott, így a Be. 388. § (1) bekezdése értelmében a harmadfokú bíróság a határozatát e tényállásra alapította. Ezzel kapcsolatban az ítélőtábla utal arra, hogy a büntetőeljárási törvény értelmében a harmadfokú eljárásban nincs helye bizonyításnak. Ha az a tényállás, amelynek alapján a másodfokú bíróság a megtámadott ítéletet meghozta, megalapozatlan, és a helyes tényállás az iratok alapján megállapítható, vagy a helytelen ténybeli következtetés az iratok alapján kiküszöbölhető, a harmadfokú bíróság a tényállást hivatalból kiegészítheti vagy helyesbítheti. Amennyiben azonban a harmadfokú bíróság a másodfellebbezéssel érintett ítélet harmadfokon ki nem küszöbölhető megalapozatlanságát észleli, csak az ítélet hatályon kívül helyezésére kerülhet sor. Mindezekre okot adó körülményt azonban az ítélőtábla nem észlelt, a másodfokú bíróság által kiegészített, pontosított tényállás ugyanis teljes mértékig megalapozott, téves következtetést, iratellenes megállapítást nem tartalmaz.

Az ítélőtábla osztotta a másodfokú bíróság álláspontját abban is, hogy a felmentéssel érintett tényállási pont kivételével a vádlott terhére megállapított bűncselekmények minősítése is törvényes.

Az eljáró bíróságok a büntetés kiszabás során irányadó bűnösségi körülményeket hiánytalanul feltárták, és azokat a súlyuknak megfelelően értékelték. A nagyszámú halmazatra, a cselekmények nagy részének többszörös minősülésére figyelemmel a bűncselekményeket sorozatjelleggel elkövető, büntetett előéletű vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés a 4 év 3 hónap büntetési középértékre és a fokozatosság elvére is tekintettel nem eltúlzott, az megfelelően igazodik a vádlott személyében rejlő társadalomra veszélyességhez és a bűncselekmények tárgyi súlyához. A büntetés jelentős enyhítése, a büntetési középértéktől a vádlott javára történő ennél nagyobb mértékű eltérés a részbeni felmentés, az időmúlás és a vádlott javára értékelt további enyhítő körülmények, részbeni beismerése és családi körülményei mellett sem indokolt, az nem szolgálna megfelelően a büntetési célok elérését, a kisebb mértékű megváltoztatást pedig a büntetőeljárási törvény zárja ki. A vádlottal szemben kiszabott további büntetések, illetve az alkalmazott intézkedés, valamint az egyéb rendelkezések, jogkövetkezmények is törvényesek, azokkal az ítélőtábla maga is egyetértett.

Mindezekre tekintettel az ítélőtábla a másodfokú ítéletet a Be. 397. § alapján helybenhagyta.

Az ítélőtábla a harmadfokú eljárásban felmerült bűnügyi költség viseléséről a 385. § rendelkezésére figyelemmel a Be. 381. § (1) bekezdés alapján határozott.

Győr, 2018. június 27.

Dr. Kovács Tamás sk.
a tanács elnöke

Dr. Élő András sk.
előadó bíró

Dr. Takácsné dr. Helyes Klára sk.
bíró

Z á r a d é k :

Ezzel a végzéssel a **Veszprémi Törvényszék** 2017. december 13. napján kelt 3.Bf.461/2017/3. számú ítélete a mai napon jogerőre emelkedett és végrehajtható.

Győr, 2018. június 27.

Dr. Kovács Tamás sk.
a tanács elnöke